Lietas Nr. A420325215
Lietas arhīva Nr. A42-02745-16/16

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2016. gada 30. novembrī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā
tiesnese Daiga Lubāne,

piedaloties pieteicējam /pers. A/ un pieteicēja pārstāvei /pers. B/, atbildētājas Inčukalna novada pašvaldības pusē pieaicinātās iestādes Inčukalna novada domes pārstāvim /pers. C/ un /pers. D/, trešās personas biedrības „/Nosaukums A/" pārstāvim /pers. E/ un /pers. F/,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ pieteikumu par Inčukalna novada domes 2015. gada 21. oktobra lēmuma Nr. 17 (sēdes protokols Nr. 17, 3.§) „Par Būvvaldes 2015. gada 15. septembra lēmuma Nr. 3-4/739 atcelšanu" atcelšanu,

Aprakstošā daļa

[1] 2015. gada 15. janvārī Inčukalna novada būvvalde biedrībai „/Nosaukums A/" (turpmāk – trešā persona) izdeva būvatļauju Nr. 4 (turpmāk – būvatļauja) būvprojekta „Atpūtas komplekss ar būvēm (mototrasi) /adrese/" realizācijai.

Ar Inčukalna novada būvvaldes 2015. gada 15. septembra lēmumu Nr. 3-4/739 atcelta trešajai personai 2015. gada 15. janvārī izdotā būvatļauja. Lēmums pieņemts, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 86. panta otrās daļas 5. punktu.

2015. gada 30. septembrī trešā persona apstrīdēja Inčukalna novada būvvaldes 2015. gada 15. septembra lēmumu Nr. 3-4/739.

Ar Inčukalna novada domes 2015. gada 21. oktobra lēmumu Nr. 17 (sēdes protokols Nr. 17, 3.§) (turpmāk – Lēmums) nolemts atcelt būvvaldes 2015. gada 15. septembra lēmumu Nr. 3-4/739, proti, atcelts atcēlējlēmums, tādējādi atjaunojot izdoto būvatļauju.

[2] Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicēja pieteikums, kurā lūgts atcelt pārsūdzēto Lēmumu. Pieteikums pamatots ar šādiem apsvērumiem.

[2.1] Saskaņā ar Aizsargjoslu likuma 37. panta pirmās daļas 7. punktu virszemes ūdensobjektu aizsargjoslās aizliegts ierīkot mehānisko transportlīdzekļu sacīkšu trases un izmēģinājumu vietas. Inčukalna novada teritorijas plānojumā 2013. – 2024. gadam (turpmāk – teritorijas plānojums) noteikts, ka Inčupītes aizsargjosla lauku teritorijā ir 50 m plata josla katrā krastā. Mototrases objektā Baižkalnos minētās prasības nav ievērotas.

[2.2] Saskaņā ar Ministru kabineta 2013. gada 30. aprīļa noteikumu Nr. 240 „Vispārīgie teritorijas plānošanas, izmantošanas un apbūves noteikumi" 114. punktu (kur noteikts, kā aprēķina apbūves blīvumu), mototrases projekta galvenie rādītāji neatbilst Inčukalna novada teritorijas plānojumā noteiktajiem nosacījumiem. Mototrase pārsniedz maksimālos apbūves blīvuma rādītājus.

[2.3] Mototrases izstrādātais projekts neatbilst nevienai no likumā noteiktajām detālplānojuma izstrādes prasībām.

[2.4] Mototrases projekts nav saskaņots ar AS /Nosaukums B/, kas liek secināt, ka ir pārkāpts Aizsargjoslu likuma 16. panta otrajā daļā un 45. panta pirmās daļas 3. punktā noteiktais attiecībā uz Baižkalnu teritoriju šķērsojošajām elektrisko tīklu gaisvadu līnijām.

[2.5] Tā kā Baižkalnu mototrases garums ir 1455 m, tai bija nepieciešams veikt sākotnējo izvērtējumu.

[2.6] Arī Būvniecības valsts kontroles birojs savā 2015. gada 14. augusta vēstulē Nr. 10-2.2-15/616 norādījis, ka atbilstoši Ministru kabineta 2014. gada 19. augusta noteikumu Nr. 500 „Vispārīgie būvnoteikumi" 132. punktam ir pamats būvatļaujas atcelšanai.

[3] Inčukalna novada dome rakstveida paskaidrojumos norādījusi, ka būvvaldes 2015. gada 15. septembra lēmums Nr. 3-4/739 pieņemts, pamatojoties uz Būvniecības valsts kontroles biroja vēstuli un atzinumu, kā arī Ekonomikas ministrijas 2015. gada 2. septembra vēstuli, kurās izteikts viedoklis par būvatļaujas atcelšanu, vienlaikus uzskaitot virkni neatbilstību normatīvo aktu prasībām.

2015. gada 30. septembrī domē saņemts trešās personas iesniegums par būvvaldes 2015. gada 15. septembra lēmuma Nr. 3-4/739 atcelšanu, savukārt 2015. gada 21. oktobrī dome, atklāti balsojot, nolēma apmierināt trešās personas sūdzību un atcēla būvvaldes 2015. gada 15. septembra lēmumu Nr. 3-4/739, atstājot spēkā būvatļauju.

[4] Trešā persona rakstveida paskaidrojumos par pieteikumu lūdz to noraidīt.

Trešā persona norāda, ka Inčupītes garums ir 8,2 km, tādējādi aizsargjoslu platuma noteikšanā piemērojams Aizsargjoslu likuma 7. panta otrās daļas 1. punkta „i" apakšpunktā minētais, kas paredz, ka aizsargjoslu platums šādā gadījumā ir 10 m. Mototrases izbūvei maksimāli tiek izmantots zemes dabiskais reljefs (pamatā 90 % esošais zemes segums), netiek izbūvēts asfalta ceļa segums. Trešā persona realizē treniņu mototrasi, nevis sacensību komerciālo trasi. Būvvalde PAU nav izvirzījusi prasību iesniegt tehniskos noteikumus, tos var iegūt arī aktīvās būvatļaujas stadijā. Būvvalde, izsniedzot PAU, nav izvirzījusi prasību saskaņot projektu ar AS /Nosaukums B/.

[5] Tiesas sēdē pieteicēja pārstāve prasījumu uzturēja, paskaidrojumos norādot uz pieteikumā ietvertajiem argumentiem.

Tiesas sēdē atbildētājas pārstāvis prasījumu neatzina, paskaidrojumos norādot uz Lēmumā un rakstveida paskaidrojumos norādīto pamatojumu.

Trešās personas pārstāvis prasījumu neatzina, paskaidrojumos norādot uz rakstveida paskaidrojumā tiesai ietvertajiem argumentiem.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, noklausoties lietas dalībnieku paskaidrojumus, izvērtējusi lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, secina, ka pieteikums ir pamatots un apmierināms.

[7] Lietā noskaidrojams, vai Inčukalna novada dome (turpmāk – Dome) pamatoti nolēma atcelt būvvaldes lēmumu, tādējādi atjaunojot būvatļauju, ar kuru trešajai personai piešķirtas tiesības īstenot būvprojektu „Atpūtas komplekss ar būvēm (mototrasi) /adrese/" (turpmāk – būvprojekts).

[8] No lietas materiāliem konstatējams, ka 2014. gada 8. janvārī trešajai personai izsniegts PAU Nr. 3 objektam „Atpūtas komplekss ar būvēm (mototrasi)" ar divu gadu derīguma termiņu (*lietas I. sējuma 103. – 105. lapa*).

2015. gada 15. janvārī Inčukalna novada būvvalde trešajai personai izdeva būvatļauju būvprojekta realizācijai, izdarot atzīmi par projektēšanas nosacījumu izpildi un atzīmi par būvdarbu uzsākšanas nosacījumu izpildi (*lietas I. sējuma 40. – 45. lapa*).

Ar Inčukalna novada būvvaldes 2015. gada 15. septembra lēmumu Nr. 3-4/739 atcelta trešajai personai izdotā būvatļauja. Lēmums pieņemts, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 86. panta otrās daļas 5. punktu. Minētajā lēmumā tostarp ņemts vērā Būvniecības valsts kontroles biroja viedoklis, ka pārbaudē konstatēto normatīvo aktu pārkāpumu kopums ir pamats būvatļaujas atcelšanai (*lietas I. sējuma 62. – 63. lapa*).

Savukārt ar Domes Lēmumu nolemts atcelt būvvaldes 2015. gada 15. septembra lēmumu Nr. 3-4/739.

Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka pašvaldība, pieņemot Lēmumu, ir atjaunojusi situāciju, kad ir spēkā būvatļauja.

Iepazīstoties ar Lēmuma saturu, tiesa atzīst, ka tas nav saprotams, jo neietver ne pamatojumu (nav norādīta neviena tiesību normu, uz kuras pamata administratīvais akts izdots), ne motivāciju būvvaldes 2015. gada 15. septembra lēmuma atcelšanai, turklāt Lēmuma pēdējā rindkopā norādīts, ka Dome uzskata, ka trešās personas lūgums atcelt būvvaldes 2015. gada 15. septembra lēmumu ir noraidāms, neskatoties uz ko dome tomēr lūgumu apmierina un būvvaldes 2015. gada 15. septembra lēmumu atceļ.

Lēmumā ir vien atsauce uz Attīstības komitejas lēmumu un Finanšu komitejas lēmumu, kuros ietverts identisks pamatojums un identiskas pretrunas, norādot, ka trešās personas lūgums ir noraidāms, bet balsojot pieņemts pretēja satura lēmums (*lietas I. sējuma 121.-124. lapa*). Tāpat no Domes 2015. gada 21. oktobra sēdes protokola Nr. 17 un sēdes videoieraksta (*materiālie pieejami interneta vietnē* www.incukalns.lv) konstatējams, ka debates par strīdus lēmumu nav notikušas, kā arī Domes sēdes laikā netika sniegta papildus informācija par lietas apstākļiem.

Administratīvā procesa likuma 67. panta pirmā daļa izvirza virkni prasību, kādām jāatbilst administratīvā akta saturam, piemēram, administratīvajā aktā jānorāda administratīvā procesa dalībnieku viedokļi un argumenti, faktu konstatējums, administratīvā akta pamatojums, atsevišķs piemēroto tiesību normu uzskaitījums, savukārt minētā panta trešā daļa noteic, ka administratīvā akta faktu konstatējuma daļā norāda pierādījumus, uz kuriem pamatoti secinājumi, un argumentus, uz kuru pamata pierādījumi noraidīti, un ceturtā daļa noteic, ka iestāde administratīvo aktu pamato ar Satversmi, likumiem, Ministru kabineta noteikumiem vai pašvaldību saistošajiem noteikumiem.

Konkrētajā gadījumā tiesai nav iespējams pārbaudīt Lēmuma tiesiskumu, jo saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 250. panta otro daļu, tiesa, vērtējot administratīvā akta tiesiskumu, spriedumā ņem vērā tikai tos apstākļus, uz kuriem iestāde ir atsaukusies administratīvā akta pamatojumā.

Tiesu judikatūrā ir atzīts, ka pamatojuma trūkums, skatot pieteikumu par administratīvā akta atcelšanu, var tikt uzskatīts gan par tik būtisku procesuālu pārkāpumu, ka tā dēļ administratīvais akts ir atceļams, gan par tādu pārkāpumu, kurš norādāms kā administratīvā akta trūkums, bet kurš pats par sevi nerada tādas tiesiskās sekas kā administratīvā akta atcelšana. Tas izvērtējams katrā konkrētajā gadījumā. Par galvenajiem kritērijiem izmantojami divi apstākļi: 1) vai saprātīgs administratīvā akta adresāts no attiecīgā administratīvā akta pamatojuma varēja saprast, kāpēc attiecībā uz viņu izdots konkrētā satura administratīvais akts; 2) vai tiesa, pārbaudot attiecīgā administratīvā akta tiesiskumu, balstoties uz tā pamatojumu, var secināt, ka pamatojums attaisno adresātam uzlikto pienākumu.

Likumdevēja izvirzītās prasības Dome, izdodot Lēmumu, vispār nav ievērojusi. No Lēmuma un citiem lietas materiāliem neizriet ne Domes motīvi, kādu iemeslu dēļ būvvaldes 2015. gada 15. septembra lēmums būtu atceļams, proti, kāpēc tas būtu nepareizs pēc būtības, vai gluži pretēji tajā norādītie trūkumi būtu novērsti. Tādējādi tiesa secina, ka nav iespējams pārbaudīt lēmuma tiesiskumu, balstoties tikai uz tā pamatojumu. Līdz ar to Lēmuma pamatojuma trūkums ir tik būtisks, ka tas ir atzīstams par būtisku procesuālu pārkāpumu, kas varēja novest pie nepareiza lēmuma pieņemšanas.

[9] Ņemot vērā minēto un pieteicēja norādītos iebildumus par trešajai personai izsniegtās būvatļaujas tiesiskumu, tiesa pārbaudīs vai būvniecības iecere, kuras realizācijai trešajai personai izsniegta būvatļauja, atbilst normatīvo aktu prasībām.

[10] Saskaņā ar Būvniecības likuma 15. panta pirmās daļas 1. punktu būvatļauju izdod, ja būvniecības iecere atbilst vietējās pašvaldības teritorijas plānojumam, lokālplānojumam (ja tāds ir izstrādāts) un detālplānojumam (ja tas nepieciešams saskaņā ar normatīvajiem aktiem), izņemot gadījumus, kad būvniecības iecere attiecas uz nacionālo interešu objektu.

Tātad, lai varētu realizēt būvniecības ieceri, būvniecības iecerei ir jāatbilst attiecīgās administratīvās teritorijas plānojumā noteiktajai atļautajai izmantošanai un jāatbilst attiecīgās administratīvās teritorijas plānojumā iekļautajiem apbūves noteikumiem.

Saskaņā ar teritorijas plānojumu daļa Baižkalnu teritorijas, kurā atrodas strīdus būvobjekts noteikta kā dabas un apstādījumu teritorija.

Apbūves noteikumu 314. punkts noteic, ka dabas un apstādījumu teritorija ir sabiedrībai brīvi pieejamas dabas vai daļēji pārveidotas un apbūvētas teritorijas ar īpašu kultūrvēsturisko, ekoloģisko un estētisko nozīmi rekreācijas, tūrisma aktivitāšu vai kvalitatīvas dabas vides nodrošināšanai, kā arī vietas ar specifiskām funkcijām, kurām nepieciešama regulāra kopšana.

Atbilstoši Apbūves noteikumu 316.6. un 316.7. apakšpunktam dabas un apstādījumu teritorijas galvenā atļautā izmantošana ir tūrisma, rekreācijas un sporta infrastruktūras objekti (bērnu rotaļu laukumi, atklāti sporta spēļu laukumi, slidotavas, slēpošanas trases u.tml.) un ar rekreāciju, tūrismu un sportu saistītas būves un objekti (t.sk. brīvdabas estrāde), kas nodrošina teritorijas funkcionēšanu.

Tādējādi no citētām tiesību normām izriet, ka teritorijā, kurā plānota būvniecība ir atļauta sporta infrastruktūras objektu un ar tiem saistītu būvju būvniecība.

Saskaņā ar Būvniecības likuma 1. panta 3. punktu būve ir ķermeniska lieta, kas tapusi cilvēka darbības rezultātā un ir saistīta ar pamatni (zemi vai gultni).

Tātad lai objektu varētu atzīt par būvi, nepieciešams konstatēts, ka tas izveidojies cilvēka darbības rezultātā un ir saistīts ar pamatni. Augstākā tiesa atzinusi, ja ar zemi saistīts veidojums (kurš bez šādas saiknes nevar pastāvēt) ir uzbūvēts ar mērķi to kādai funkcijai pietiekami ilgstoši uzturēt nākotnē, ir pamats to uzskatīt par būvi, pat ja tam nav, piemēram, betonētu pamatu un tas ir uzbūvēts visai paviršī (*sk. Augstākās tiesas 2012. gada 6. janvāra sprieduma lietā Nr. SKA-35/2012 8. punktu*).

Ministru kabineta 2009. gada 22. decembra noteikumi Nr. 1620 „Noteikumi par būvju klasifikāciju" noteic būvju klasifikāciju pēc lietošanas veida. Atbilstoši noteikumu pielikuma 272. punktam motosporta trasei ir savs inženierbūves kods – 24110102 „Sporta trases ar mīksto (smilts, speciālā maisījuma, tenisista u.tml) segumu" (sekcija – 2 „Inženierbūves"; nodaļa – 24 „Citas inženierbūves"; grupa – 241 „Sporta un atpūtas būves"; klase –

2411 „Sporta laukumi"; tipu grupa – 241101 „Sporta laukumi, trases").

Būvniecības valsts kontroles biroja atzinumā Nr. 50-3.1/2015/34-0002 *(lietas I. sējuma 68. – 70. lapa)* norādīts, ka būvprojekta grafiskā daļa sastāv no topogrāfijas plāna, uz kura ir norādīts tikai mototrases izvietojuma plāns un garenprofils. Citas būves būvprojektā nav projektētas, neskatoties uz tā nosaukumu „Atpūtas komplekss ar būvēm (mototrasi)".

Trešā persona iesniedza teritorijas, kurā atrodas mototrase ortofotokartes, no kurām konstatējams, ka mototrase pastāvēja jau 1997. gadā un laika gaitā tika paplašināta, pašreizējo veidolu iegūstot 2007. gadā (*lietas II. sējuma 30.-35. lapa*). No lietas materiālos esošajiem fotoattēliem konstatējams, ka strīdus mototrase ir tapusi cilvēka darbības rezultātā un tā izveidota ar uzbērumiem, ierakumiem un specifiski veidotām virāžām (*lietas I. sējuma 148.-155. lapa*).

Tiesas sēdē trešās personas pārstāvis paskaidroja, ka būvniecības iecere paredz esošas mototrases sakārtošanu, lai to varētu izmantot treniņbraucieniem. Trešā persona konkrētas būvniecības ieceres ietvaros nav plānojusi būvēt citas būves. Risinot konkrēto jautājumu, trešā persona saskārās ar vairākām grūtībām, jo ne būvvalde, ne būvniecības speciālisti nespēja sniegt skaidrojumu, kā faktiski varētu notikt mototrases nodošana ekspluatācijā, jo pēc vairākiem braucieniem tā tiek izbraukāta un vairs neatbilst projektā paredzētajiem rādītājiem (*sk. 2016. gada 24. oktobra tiesas sēdes audio ieraksta 01'03"45 – 01'05"38 minūti*).

Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā būvniecības iecere paredz tikai sporta infrastruktūras objekta – mototrases būvniecību. Inčukalna novadā šīs teritorijas izmantošanas veids ir rekreācijas teritorija, kur atbilstoši Apbūves noteikumiem galvenā atļautā izmantošana tostarp ir sporta infrastruktūras objekti un ar sportu saistītas būves un objekti, kas nodrošina teritorijas funkcionēšanu. Būvprojekts nosaukts kā atpūtas komplekss, kaut tajā paredzēts tikai legalizēt dabā esošu sporta funkcijas mototrasi. Tādējādi tiesa secina, ka atbilstoši pašvaldības teritorijas izmantošanas plānam būvniecības iecere kopumā pieļaujama, izņemot turpmāk norādītos apstākļus.

[11] Lietā nav strīda par to, ka mototrase atrodas Inčupītes, proti, ūdensobjekta krastos. Inčupīte ir Gaujas upes kreisā krasta pieteka, kas atrodas Inčukalna novada teritorijā.

Aizsargjoslu likuma 7. panta pirmā daļa noteic, ka virszemes ūdensobjektu aizsargjoslas nosaka ūdenstilpēm, ūdenstecēm un mākslīgiem ūdensobjektiem, lai samazinātu piesārņojuma negatīvo ietekmi uz ūdens ekosistēmām, novērstu erozijas procesu attīstību, ierobežotu saimniecisko darbību applūstošajās teritorijās, kā arī saglabātu apvidum raksturīgo ainavu. Savukārt minētā panta otrā daļa noteic minimālos virszemes ūdensobjektu aizsargjoslu platumus. Proti, „h" apakšpunktā noteikts, ka lauku apvidos 10 – 25 kilometrus garām ūdenstecēm minimālais virszemes ūdensobjektu aizsargjoslas platums ir ne mazāk kā 50 metrus plata josla katrā krastā, savukārt „i" apakšpunkts noteic, ka līdz 10 kilometriem garām ūdenstecēm minimālais virszemes ūdensobjektu aizsargjoslas platums ir ne mazāk kā 10 metrus plata josla katrā krastā.

Apbūves noteikumu 59.1.1. apakšpunktā norādīts, ka Inčupītes garums ir 12 km, norādot, ka minimālais Inčupītes aizsargjoslas platums lauku teritorijā ir 50 m plata josla katrā krastā.

Trešā persona norādījusi, ka Inčupītes garums ir 8,2 km, tādējādi aizsargjoslu platuma noteikšanā piemērojams Aizsargjoslu likuma 7. panta otrās daļas 1. punkta „i" apakšpunktā minētais.

Tiesa norāda, ka trešās personas iebildums par aizsargjoslas platumu nav pamatots.

Aizsargjoslu likuma 7. panta otrajā daļā norādītais virszemes ūdensobjektu aizsargjoslas platums ir minimālais, kas pašvaldībām, īstenojot teritorijas plānojumu, jāņem vērā. Proti, likumdevējs norādījis, ka upei, kas nav garāka par 10 km, virszemes ūdensobjektu aizsargjoslas platums nevar būt mazāks par 10 m katrā ūdensobjekta krastā, taču nav norādījis maksimālo tās garumu, tādējādi pašvaldībai ir rīcības brīvība noteikt tās ieskatā atbilstošu virszemes ūdensobjektu aizsargjoslas platumu, vienlaikus ievērojot Aizsargjoslu likumā noteikto. Tādējādi pašvaldība teritorijas plānojumā bija tiesīga noteikt lielāku virszemes ūdensobjektu aizsargjoslas platumu Inčupītei, kas konkrētajā gadījumā ir 50 m katrā upes krastā. Līdz ar to lietā nav izšķirošas nozīmes argumentiem par Inčupītes patieso garumu.

Aizsargjoslu likuma 37. panta pirmās daļas 7. punkts noteic, ka virszemes ūdensobjektu aizsargjoslās aizliegts ierīkot mehānisko transportlīdzekļu sacīkšu trases un izmēģinājumu vietas. Tātad virszemes ūdensobjektu aizsargjoslā noteiktie aprobežojumi pamatā izriet no nepieciešamības attiecīgajā teritorijā aizsargāt vidi.

No būvprojekta ģenerālplāna konstatējams, ka projektā Inčupītes aizsargjosla norādīta 10 metru platumā, kas ir pretrunā ar Apbūves noteikumu 59.1.1. apakšpunktu. Tiesa konstatē, ka ievērojama trases daļa atbilstoši teritorijas plānojumam atrodas Inčupītes aizsargjoslā. Tādējādi atbilstoši Aizsargjoslu likuma 37. panta pirmās daļas 7. punktam strīdus sporta būves daļa, kā mehānisko transportlīdzekļu sacīkšu trase un izmēģinājumu vieta, nav pieļaujama Inčupītes aizsargjoslā.

Ņemot vērā minēto kopsakarā ar sprieduma [10] punktā norādīto, tiesa secina, ka mototrase kā sporta būve atbilstoši Apbūves noteikumiem ir pieļaujama konkrētajā teritorijā tikai ārpus Inčupītes aizsargjoslas, kas teritorijas plānojumā noteikta 50 metru platumā. Savukārt šādas būves atrašanās Inčupītes aizsargjoslas teritorijā neatbilst materiālo tiesību normām un vides aizsardzības prasībām. Konkrētajā gadījumā mototrase aplūkojama kā viens būvniecības objekts un tā izvietojumu pašreizējā vietā un faktiskajā apjomā nepieļauj normatīvie akti. Tādējādi tiesa atzīst, ka teritorijas plānojums un Aizsargjoslu likuma prasības liedz trešajai personai realizēt būvniecības ieceri būvprojektā norādītajā vietā un apjomā.

[12] Būvniecības likuma 15. panta pirmā daļa noteic, ka būvatļauju izdod, ja: 1) būvniecības iecere atbilst vietējās pašvaldības teritorijas plānojumam, lokālplānojumam (ja tāds ir izstrādāts) un detālplānojumam (ja tas nepieciešams saskaņā ar normatīvajiem aktiem), izņemot gadījumus, kad būvniecības iecere attiecas uz nacionālo interešu objektu; 2) būvniecības iecere ir saskaņota ar zemes gabala īpašnieku un būves īpašnieku gadījumā, kad būvniecība paredzēta esošā būvē, vai zemes gabala īpašnieks ir informēts gadījumā, kad to prasa normatīvie akti; 3) atbilstoši būvniecību regulējošu normatīvo aktu prasībām ir izstrādāts būvprojekts minimālā sastāvā, izņemot gadījumus, kad attiecīga projekta izstrāde nav nepieciešama.

Savukārt panta trešā daļa noteic, ka būvatļauju neizdod, ja: 1) būvniecības iecere neatbilst kādam no šā panta pirmās daļas nosacījumiem vai citām normatīvo aktu prasībām; 2) nav veikts paredzētās būvniecības sākotnējais izvērtējums vai ietekmes uz vidi novērtējums gadījumā, kad to nosaka normatīvie akti.

Trešajai personai PAU izsniegts 2014. gada 8. janvārī. Saskaņā ar Ministru kabineta 1997. gada 1. aprīļa noteikumu Nr. 112 „Vispārīgie būvnoteikumi" 35.1 punktu plānošanas un arhitektūras uzdevuma derīguma termiņš ir divi gadi pēc tā izsniegšanas.

Ministru kabineta 2014. gada 1. oktobra noteikumu Nr. 500 „Vispārīgie būvnoteikumi" (turpmāk – Vispārīgie būvnoteikumi) 166. punkts noteic, ka pasūtītājam plānošanas un arhitektūras uzdevuma derīguma termiņa laikā ir tiesības izstrādāt skiču projektu vai tehnisko projektu, pamatojoties uz arhitektūras un plānošanas uzdevumu, kas tika izsniegts pirms šo noteikumu spēkā stāšanās. Savukārt saskaņā ar 169. punktu pasūtītājs atbilstoši šo noteikumu prasībām ir tiesīgs saņemt būvatļauju vai būvniecības ieceres akceptu, ja pasūtītājs plānošanas un arhitektūras uzdevuma derīguma termiņa laikā iesniedz būvvaldē tehnisko projektu ar iesniegumu par būvatļaujas saņemšanu, lūdzot veikt atzīmi par projektēšanas nosacījumu izpildi. Ja ir izpildīti plānošanas un arhitektūras uzdevuma nosacījumi, būvvalde izsniedz būvatļauju ar būvdarbu uzsākšanas nosacījumiem, savukārt projektēšanas nosacījumus būvatļaujā atzīmē kā izpildītus.

Trešās personas iesniegtais būvprojekts būvvaldē akceptēts 2015. gada 8. janvārī (*lietas I. sējuma 106. lapa*). Tātad būvprojekta akcepts ir pamats būvatļaujas izsniegšanai.

[12.1] Atbilstoši Būvniecības likuma 15. panta pirmās daļas 2. punktam būvatļauju izdod, ja būvniecības iecere ir saskaņota ar zemes gabala īpašnieku.

Ministru kabineta 2014. gada 16. septembra noteikumi Nr. 551 „Ostu hidrotehnisko, siltumenerģijas, gāzes un citu, atsevišķi neklasificētu, inženierbūvju būvnoteikumi" (turpmāk – Noteikumi Nr. 551) noteic inženierbūvju būvniecības procesa kārtību. Saskaņā ar Noteikumu Nr. 551 15. punktu personas saskaņojumu noformē uz projektējamās teritorijas vispārīgā plāna ar inženierbūvju piesaisti zemes gabalam vai kā atsevišķu vienošanos tā, lai no tās izrietētu nepārprotama personas piekrišana būvniecības iecerei.

Atbilstoši Rīgas rajona tiesas zemesgrāmatu nodaļas Inčukalna pagasta zemesgrāmatas nodalījuma Nr. 95 datiem nekustamā īpašuma ar kadastra numuru Nr. /numurs A/zemes gabala 15,5 ha platībā un 7 uz tā esošo ēku /adrese/īpašnieki ir /pers. M/ 1/8 domājamo daļu apmērā un /pers. N/ 7/8 domājamo daļu apmērā. Zemes vienības īpašnieki ir norādīti arī būvatļaujā. Taču lietas materiālos nav dokumentu, kas apstiprinātu trešās personas tiesības apbūvēt strīdus nekustamo īpašumu (*lietas I. sējuma 109. lapa*). Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka trešā persona nav izpildījusi norādīto tiesību normu pārkāpumus un nav iesniegusi pierādījumus, kas apstiprinātu zemes gabala īpašnieku piekrišanu būvniecības iecerei.

[12.2] Pieteicējs norāda, ka mototrases būvprojekts nav saskaņots ar AS /Nosaukums B/, tādējādi nav ievērots Aizsargjoslu likuma 16. panta otrajā daļā un 45. panta pirmās daļas 3. punktā noteiktais attiecībā uz Baižkalnu teritoriju šķērsojošajām elektrisko tīklu gaisvadu līnijām.

Aizsargjoslu likuma 35. panta sestā daļa noteic, ka juridiskās un fiziskās personas, veicot aizsargjoslās darbus, kuru dēļ ir nepieciešams objektus aizsargāt no bojājumiem, pārbūvēt vai pārvietot, aizsardzības, pārbūves vai pārvietošanas darbus veic pēc saskaņošanas ar attiecīgā objekta īpašnieku vai valdītāju. Ar minētajām darbībām saistītās izmaksas sedz attiecīgā juridiskā vai fiziskā persona vai – pēc savstarpējas vienošanās – objekta īpašnieks vai valdītājs. Saskaņā ar 45. panta pirmās daļas 5. punktu aizsargjoslās gar elektriskajiem tīkliem, izņemot aizsargjoslas gar elektrisko tīklu gaisvadu līnijām ar nominālo spriegumu līdz 20 kilovoltiem, ja tās šķērso meža teritoriju, kur aprobežojumi noteikti tikai elektrolīniju trasē, – papildus šā likuma 35. pantā minētajiem aprobežojumiem aizliegts celt, kapitāli remontēt, pārbūvēt vai nojaukt jebkuras ēkas un būves bez attiecīgo komunikāciju īpašnieka atļaujas.

Saskaņā ar A S /Nosaukums B/ sniegto informāciju, strīdus teritorijā atrodas vairākas gaisvadu elektropārvades līnijas un sabiedrība nav saskaņojusi projektu par mototrases izbūvi (*lietas I. sējuma 95. lapa*). Faktu, ka strīdus teritorijā atrodas gaisvadu elektropārvades līnijas apstiprina arī lietas materiālos esošie fotoattēli (*lietas I. sējuma 148., 150. lapa*).

Savukārt apstāklim, ka šāda prasība nebija iekļauta PAU, nav izšķirošas nozīmes, jo tiesai jāpārbauda vai Dome pamatoti atstājusi spēkā trešajai personai izsniegtu būvatļauju. Konkrētajā gadījumā trešās personas būvniecības iecere nav saskaņota ar gaisvadu elektropārvades līnijas īpašnieku. Tādējādi tiesa atzīst, ka būvprojekts neatbilst Aizsargjoslu likuma 35. panta un 45. panta prasībām.

[12.3] Noteikumu Nr. 551 37. punkts noteic, ka būvprojekta vadītājs uz būvprojekta titullapas un būvprojekta ģenerālplāna, kurā ir arī būvobjektu raksturojošie galvenie rādītāji, paraksta apliecinājumu par to, ka būvprojektā ir iekļautas un izstrādātas visas nepieciešamās daļas atbilstoši būvatļaujā ietvertajiem nosacījumiem.

Būvniecības valsts kontroles birojs 2015. gada 25. jūlijā sastādīja atzinumu, kurā cita starpā norādīts, ka objektā būvdarbi nav uzsākti. Būvprojekta sastāvā nav visu nepieciešamo dokumentu, būvprojekta ģenerālplānā nav informācijas par būves tehniskiem rādītājiem, piemēram, apbūves intensitāti, platību u.c. (*lietas I. sējuma 15. – 18. lapa*). Tāpat būvprojekta vadītājs uz būvprojekta titullapas un būvprojekta ģenerālplānā nav parakstījis apliecinājumu par to, ka būvprojektā ir iekļautas un izstrādātas visas nepieciešamās daļas atbilstoši būvatļaujā ietvertajiem nosacījumiem. Tādējādi tiesa atzīst, ka būvvaldē akceptētais būvprojekts neatbilst Noteikumu Nr. 551 37. punktā noteiktajām prasībām.

[12.4] Likuma „Par ietekmes uz vidi novērtējumu" 1. panta 2.[1] punktā noteikts, ka ietekmes sākotnējais izvērtējums ir procedūra, kas šajā likumā noteiktajā kārtībā veicama paredzētajai darbībai, kurai var būt būtiska ietekme uz vidi, lai izvērtētu šīs darbības īstenošanas iespējamās nelabvēlīgās ietekmes būtiskumu un lemtu par ietekmes novērtējuma piemērošanu. Saskaņā ar minētā likuma 3.[2] panta pirmās daļas 1. punktu sākotnējais izvērtējums nepieciešams šā likuma 2. pielikumā minētajām paredzētajām darbībām.

Likuma „Par ietekmes uz vidi novērtējums" 2. pielikuma 11. punkta „Pārējās darbības" 1. apakšpunktā noteikts, ka sākotnējais izvērtējums nepieciešams, ja ir paredzēts izveidot sacīkšu trases un mehānisko transportlīdzekļu izmēģinājumu poligonu, ja tie atrodas ciemu un pilsētu robežās, vai ja to garums ir 1 km un vairāk.

No lietas materiāliem konstatējams, ka plānotās mototrases garums ir 1455 m, tādējādi tās garums pārsniedz 1 km. Aplūkojot mototrases garumu kopsakarā ar likuma „Par ietekmes uz vidi novērtējums" 2. pielikuma 11. punkta 1. apakšpunktā minēto, secināms, ka attiecībā uz mototrases izbūvi bija nepieciešams veikt sākotnējo ietekmes uz vidi novērtējumu.

2014. gada 8. janvārī būvvalde izsniedza trešajai personai PAU, kurā nebija ietverta norāde par to, ka šādai būvniecības iecerei nepieciešams sākotnējais ietekmes uz vidi novērtējums un jāsaņem Valsts vides dienesta tehniskie noteikumi (*lietas I. sējuma 103.-105. lapa*). Vides pārraudzības valsts birojs savas kompetences ietvaros norādījis, ka paredzētajai darbībai bija nepieciešams sākotnējais izvērtējums, taču izvērtējuma veikšana esošai darbībai ir nepareiza pie nosacījuma, ka trase ir izbūvēta sen un ilgstoši darbojas (*lietas I. sējuma 13. lapa*).

Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka būvvaldei nebija pamata izsniegt trešajai personai būvatļauju, jo šādai būvniecības iecerei nepieciešams sākotnējais ietekmes uz vidi novērtējums un bija jāsaņem Valsts vides dienesta tehniskie noteikumi.

[13] Apkopojot spriedumā konstatēto, tiesa atzīst, ka pastāv vairāki būvniecību reglamentējošo normatīvo aktu pārkāpumi, kas apstiprina trešajai personai izsniegtās būvatļaujas prettiesiskumu. Proti, teritorijas plānojums un Aizsargjoslu likuma prasības liedz trešajai personai realizēt būvniecības ieceri būvprojektā norādītajā vietā un apjomā. Lietas materiālos nav dokumentu, kas apstiprinātu trešās personas tiesības apbūvēt strīdus nekustamo īpašumu. Būvniecības iecere nav saskaņota ar gaisvadu elektropārvades līnijas īpašnieku. Būvprojekts nesatur visu normatīvajos aktos noteikto informāciju par plānoto būvi un tās tehniskiem parametriem, kas liedz iespēju iestādei un tiesai pārliecināties par būvniecības ieceres atbilstību normatīvo aktu prasībām. Tāpat bija nepieciešams saņemt Valsts vides dienesta tehniskos noteikumus.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīt, ka norādītie trūkumi ir būtiski un būvvaldei atbilstoši Būvniecības likuma 15. panta trešās daļas nosacījumiem nebija tiesiska pamata izsniegt trešajai personai būvatļauju būvniecības ieceres īstenošanai, jo būvniecības iecere neatbilst vietējas pašvaldības teritorijas plānojumam, būvniecības iecere nav saskaņota ar zemes gabala īpašniekiem un būvprojekts nav izstrādāts atbilstoši būvniecību reglamentējošo normatīvo aktu prasībām.

[14] Pieteicējs norāda, ka Baižkalnu teritorijā esošā un projektā iezīmētā mototrase pārsniedz maksimālos apbūves blīvuma rādītājus.

Ministru kabineta 2013. gada 30. aprīļa noteikumu Nr. 240 „Vispārīgie teritorijas plānošanas, izmantošanas un apbūves noteikumi" 114. punkts noteic, ka apbūves blīvums ir apbūvētās teritorijas (visu ēku apbūves laukuma summa) attiecība pret zemes vienības platību attiecīgajā funkcionālajā

zonā. To izsaka procentos un aprēķina, izmantojot šādu formulu: A (apbūves blīvums) = L (visu ēku apbūves laukumu summa (m^2)) x 100 % / Z (zemes vienības platība attiecīgajā funkcionālajā zonā (m^2)).

Apbūves noteikumu 319. punkts noteic, ka apbūves rādītāji dabas un apstādījumu teritorijām jānosaka labiekārtojuma un apstādījumu projektā vai lokālplānojumā, vai detālplānojumā, vai ar PAU, bet maksimālais apbūves blīvums nedrīkst pārsniegt 10 %. Tātad pretēji pieteicēja viedoklim, apbūves rādītājus var noteikt arī ar PAU. Līdz ar to nav pamatots pieteicēja arguments, ka konkrētajā gadījumā trešajai personai bija nepieciešams izstrādāt detālplānojumu.

Atbilstoši Apbūves noteikumu 15.33. apakšpunktam ēka (nams, māja) nozīmē atsevišķu arhitektonisku, tehnisku un konstruktīvu virszemes, arī daļēji pazemes būvi.

Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka apbūves blīvuma rādītāju aprēķinam tiek ņemtas vērā tikai ēku apbūves laukumu summas. Tā kā mototrase nav ēka, bet inženierbūve un citu ēku būvniecība konkrētajā būvniecības iecerē nav plānota, tad nav pamatots pieteicēja iebildums, ka projektā iezīmētā mototrase pārsniedz maksimālos apbūves blīvuma rādītājus.

[15] No lietas dalībnieku paskaidrojumiem tiesa secina, ka galvenais iebildums mototrases būvniecībai ir motociklu radītais intensīvais un skaļais troksnis mototrases ekspluatācijas laikā.

Saskaņā ar 2015. gada 16. jūnija Ministru kabineta noteikumu Nr. 312 „Noteikumi par Latvijas būvnormatīvu LBN 016-15 „Būvakustika’” 8. punktu būvakustisko pasākumu galvenais mērķis ir cilvēkam labvēlīgas akustiskās (skaņu) vides veidošana ēkās un apbūvē kopumā. Minētā mērķa īstenošanā izmanto arhitektoniskas un būvniecības metodes. Skaņas avotu, prettrokšņa elementu un akustiskās vides parametrus nosaka, izmantojot mērījumus vai aprēķinus. Savukārt 56. punkts noteic, ka akustiskā diskomforta zonas nosaka tādiem ārējiem trokšņa avotiem, kā piemēram, ielām un ceļiem, lidostām, lidlaukiem, ražotnēm, spēkstaciju būvēm, sporta laukumiem, trasēm un citām inženierbūvēm, ja to skaņas jaudas līmeņi pārsniedz 80 dBA.

Ministru kabineta 2014. gada 7. janvāra noteikumi Nr. 16 „Trokšņa novērtēšanas un pārvaldības kārtība” noteic cita starpā trokšņa rādītājus, to piemērošanas kārtību un novērtēšanas metodes un vides trokšņa radīto kaitīgo seku novērtēšanas metodes.

Norādītie noteikumi noteic, ka teritorijā, kurā veic vai plāno veikt komercdarbību, izmantojot iekārtas vai izpildot darbības, kas var radīt trokšņa robežlielumu pārsniegumus ārpus teritorijas, un kura robežojas ar šo noteikumu 2. pielikumā minētajām teritorijām, trokšņa avotus aprīko ar skaņas ierobežotājiem vai teritoriju norobežo ar troksni slāpējošiem objektiem, ja citādi nav iespējams nodrošināt trokšņa robežlielumu (pieļaujamā trokšņa rādītāja vērtība, kuru pārsniedzot attiecīgā institūcija izskata iespēju veikt vai veic pasākumus, kas samazina trokšņa rādītāja vērtību) ievērošanu (*noteikumu 14.1. punkts*).

Attiecībā uz sporta bāzu reģistrā reģistrētām motosporta bāzēm, kurās iespējams nodrošināt treniņu procesu un sacensības motosporta veidos un kuras izvietotas apdzīvotā vietā (pilsētā vai ciemā), noteikts, ka jāievēro šo noteikumu 2. pielikuma 2. punktā noteiktie vides trokšņa robežlielumi. Proti, līdz pieciem sporta treniņiem nedēļā darbdienās no plkst. 9.00 līdz 20.00, bet sestdienās no plkst. 9.00 līdz 18.00 individuālo dzīvojamo māju (savrupmāju, mazstāvu vai viensētu) un daudzstāvu dzīvojamās apbūves teritorijā pieļaujamais trokšņa robežlielums ir 65 dBA; līdz 16 sacensību dienām gadā no plkst. 8.00 līdz 20.00 – 75 dBA; virs 16 sacensību dienām gadā sestdienās un svētdienās no plkst. 8.00 līdz 20.00 – 70 dBA (*noteikumu 15.[1] punkts*). Pirms mototrases izveides novērtējot tās plānotās darbības radīto troksni, ņem vērā šīs mototrases maksimālo noslogotību. Mototrases īpašnieks vai valdītājs, izvērtējot mototrases noslogotību, novērtē arī mototrases radītā trokšņa slodzi, nodrošinot atsevišķu motoieriču trokšņa līmeņa mērījumus (*noteikumu 15.[2] punkts*). Mototrases īpašnieks vai valdītājs aprīko mototrasi ar trokšņa monitoringa iekārtu, nodrošinot, ka to uzstāda atbilstoši ražotāja nosacījumiem (*noteikumu 15.[3] punkts*).

Turklāt par trokšņa robežlielumu pārsniegšanu ir atbildīga persona, kuras īpašumā, lietošanā vai valdījumā esošā trokšņa avota darbības dēļ ir pārsniegti trokšņa robežlielumi. Attiecīgā persona sedz izdevumus, kas saistīti ar trokšņa mērījumiem (*noteikumu 13. punkts*).

No citētajām tiesību normām secināms, ka likumdevējs ir noteicis vides trokšņa robežlielumus, kādus jāievēro sporta bāzu reģistrā reģistrētajām motosporta bāzēm atkarībā no tās izmantošanas biežuma un intensitātes. Tiesas ieskatā norādītie trokšņa robežlielumi ir piemērojami arī konkrētajā gadījumā, proti, mototrasei, kura nav iekļauta sporta bāzu reģistrā. Turklāt no noteikumiem izriet, ka trokšņa avotus aprīko ar skaņas ierobežotājiem vai teritoriju norobežo ar troksni slāpējošiem objektiem tikai tādā gadījumā, ja tiek pārsniegts noteikumos noteiktais trokšņa robežlielums.

Lietas izskatīšanas laikā trešā persona iesniedza vides trokšņa novērtējumu paredzētā darbības teritorijā (*lietas II. sējuma 6.-29. lapa*). Pieteicējam piederošais nekustamais īpašums /Nosaukums K/ atrodas valsts galvenā autoceļa A2 aizsargjoslā, kurā trokšņa līmenis dienā sasniedz 60 – 65 dBA (*http://lvceli.lv/wp-content/uploads/2015/08/merged-5.pdf, apzīmējumu 8. lapa*). Atbilstoši trešās personas iesniegtajiem aprēķiniem trokšņa līmenis mototrases darbības laikā treniņu un sacensību laikā nepārsniegs pieļaujamos robežlielumus. Tāpat tiesa ņem vērā, ka mototrasi plānots izmantot trīs dienas nedēļā noteiktos laikos un sacensības rīkot vienu reizi gadā. Tādējādi ar lietas materiāliem neapstiprinās pieteicēja apgalvojums par neciešamu troksni no sporta motociklu ekspluatācijas un iespējamo veselības apdraudējumu.

[16] Tiesa atzīst, ka iedzīvotāju tiesībām dzīvot labvēlīgā akustiskā vidē ir būtiska nozīme un šīs tiesības nepieciešams samērot ar trokšņa avota īpašnieku tiesībām lietot savu īpašumu. Tādējādi likumdevējs ir noteicis trokšņu robežlielumus un trokšņa avota īpašnieku pienākumu veikt pasākumus, lai trokšņa līmenis nepārsniegtu pieļaujamās robežas. Izskatāmajā lietā, kā to norādīja arī Augstākā tiesa, strīds faktiski pastāv starp vairākām privātpersonām, kurām ir pretējas, bet pēc būtības leģitīmas intereses.

Privātpersonu savstarpējo attiecību tiesiskais regulējums pamatā ir ietverts Civillikumā. Civillikuma 1. pants noteic, ka tiesības izlietojamas un pienākumi pildāmi pēc labas ticības. Izlietot tiesības un pildīt pienākumus labā ticībā nozīmē rīkoties, rēķinoties ar citu personu aizsargājamām interesēm. Tas nozīmē, ka ir vērtējamas un izsveramas katras puses aizsargājamās intereses svarīgums.

Labas ticības princips nozīmē to, ka katram savas subjektīvās tiesības jāīsteno un subjektīvie pienākumi jāpilda, ievērojot citu personu intereses. Tātad Civillikuma 1. pants pieprasa, lai civiltiesisko attiecību dalībnieki rēķinātos viens ar otru un ņemtu vērā pretējās puses intereses. Tas palīdz novērst gadījumus, kuros civiltiesību subjekti savas tiesības izmanto vai pienākumus pilda neattaisnojamā veidā vai neattaisnojamu mērķu sasniegšanai, rīkodamies pēc likuma vai tiesiska darījuma burta, taču pretēji to īstajiem mērķiem. Tāpēc saskaņā ar labas ticības principu personai var tikt liegta subjektīvo tiesību izlietošana vai subjektīvo pienākumu izpilde, ja izrādās, ka otras puses pretējās intereses saskaņā ar likuma mērķi un konkrētās lietas apstākļiem ir atzīstamas par svarīgākām. Šādā gadījumā tiesisku aizsardzību bauda otra puse, kuras intereses tiek atzītas par pamatotām un aizsargājamām (*sk. asoc.prof. Dr.iur. K.Balodis. Labas ticības princips mūsdienu Latvijas civiltiesībās. Likums un Tiesības, 2002, Nr.9; sal. Augstākās tiesas 2010. gada 24. februāra sprieduma lietā Nr. SKC-42 20. punktu*).

Juridiskajā literatūrā norādīts, ka no tiesību aizsardzības un strīdu risināšanas efektivitātes viedokļa izlīgums ir ar lielāku tiesisko vērtību nekā tiesas nolēmums, jo ar to radītās tiesiskās sekas privātpersonai sniedz atbilstošāko tiesību aizsardzību un vairo tiesisko stabilitāti (*sk. Litvins G. 80.[1]panta*

komentārs. Grām.: Administratīvā procesa likuma komentāri. A un B daļa. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2013., 778.–794. lpp.).

Ievērojot minēto, tiesa vēlas norādīt, ka procesa dalībnieki, ņemot vērā labas ticības principu, var panākt savstarpēju vienošanos par nepieciešamo prettrokšņa pasākumu veikšanu, mototrases izmantošanas laikiem un citiem nosacījumiem. Tiesas ieskatā normatīvajiem aktiem atbilstoši uzbūvētā un funkcionējošā mototrase nodrošinās iespēju ieinteresētajām personām nodarboties ar attiecīgo sporta veidu. Savukārt pārējiem sabiedrības locekļiem būs iespēja sekot līdzi mototrases darbībai, tās atbilstībai normatīvo aktu prasībām un attiecīgi reaģēt, ja mototrases īpašnieki pieļaus normatīvo aktu un vienošanās pārkāpumus.

[17] Ar būvniecības jomu regulējošiem normatīviem aktiem likumdevējs ir noteicis īpašuma lietošanas tiesību ierobežojumus, kuru mērķis ir saskaņot sabiedrības kopējās un privātpersonas intereses. Pašvaldības būvvalde ir iestāde, kas pārrauga un kontrolē būvniecību pašvaldības teritorijā. Pašvaldības teritorijas plānošana, pienākums nodrošināt savas administratīvās teritorijas būvniecības procesa tiesiskumu ir pašvaldības likuma „Par pašvaldībām" 15. panta pirmās daļas 13. un 14. punktā noteiktā autonomā funkcija. No minētā secināms, ka pašvaldība ir atbildīga par to, kas tieši tiek būvēts tās teritorijā.

Mototrase, kas izveidota un darbojas atbilstoši normatīvo aktu prasībām, ir atbilstošākais risinājums, lai iedzīvotāji varētu nodarboties ar motosportu drošos apstākļos, kā arī tiktu samērotas kaimiņos esošo īpašumu īpašnieku intereses dzīvot labvēlīgā vidē. Tomēr būvniecības iecerei jāatbilst materiālo tiesību normām, kā arī būvniecības procesa dokumentiem jāatbilst normatīvo aktu prasībām.

Konkrētajā gadījumā, ņemot pastāvošo strīdu par konkrēto būvniecības ieceri vairāku gadu garumā, pašvaldībai ir pienākums nodrošināt savas administratīvās teritorijas būvniecības procesa tiesiskumu un caurspīdīgumu, lai ikvienam sabiedrības loceklim būtu saprotams pašvaldības pieņemtā lēmuma pamatojums un motivācija. Izskatāmajā lietā pārsūdzētais Lēmums nesatur pamatojumu un līdz ar to tiesai nav iespējams pārbaudīt lēmuma tiesiskumu, balstoties tikai uz tā pamatojumu. Turklāt ņemot vērā spriedumā konstatētos lietas apstākļus par trešajai personai izsniegtās būvatļaujas prettiesiskumu, tiesa secina, ka Lēmuma pamatojuma trūkums ir būtisks procesuāls pārkāpums, kas noveda pie nepareiza lēmuma pieņemšanas.

[18] Ņemot vērā lietā konstatētos tiesiskos un faktiskos apstākļus un tiesas izdarītos secinājumus, tiesa atzīst, ka pārsūdzētais Lēmums ir prettiesisks, un konstatējama virkne apstākļu, kas liecina par būvatļaujas prettiesiskumu. Tādējādi atceļot Lēmumu, tiek atjaunots tiesiskais stāvoklis kāds pastāvēja līdz Lēmuma pieņemšanai, proti, paliek spēkā būvvaldes 2015. gada 15. septembra lēmums, ar kuru atcelta trešajai personai 2015. gada 15. janvārī izdotā būvatļauja.

Papildus minētajam tiesa norāda, ka ievērojot ekonomijas principu, tiesa nav spriedumā izvērtējusi ikkatru lietas dalībnieku argumentu, jo tiem vairs nebūtu izšķirošas nozīmes attiecībā uz tiesa lēmumu. Tā kā konkrētajā lietā tiesa atzina pārsūdzēto Lēmumu par prettiesisku, tiesa nevērtēs pārējos lietas dalībnieku argumentus un viedokļus, jo tie pēc būtības nevar mainīt tiesas secinājumu par to, ka Lēmums ir prettiesisks. Arī Augstākā tiesa, atsaucoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņām, vairākkārt norādījusi, ka no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumu, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesnešiem ir jāuzklausa visi argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (*sk., Augstākās tiesas 2005. gada 22. novembra sprieduma lietā Nr. SKA-378/2005 12. punktu*).

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251. pantu un 289.-291. pantu Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

apmierināt /pers. A/ pieteikumu un atcelt Inčukalna novada domes 2015. gada 21. oktobra lēmumu Nr. 17 (sēdes protokols Nr. 17, 3.§) „Par Būvvaldes 2015. gada 15. septembra lēmuma Nr. 3-4/739 atcelšanu" ar tā pieņemšanas brīdi.

Uzlikt pienākumu Inčukalna novada domei atlīdzināt /pers. A/ (personas kods /personas kods/), tā samaksāto valsts nodevu 28,46 *euro* apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese D. Lubāne